

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἐθῆνα, 28 Ἀγούστου 1921

ΑΡΙΘ. 744 (ΦΥΛ. 5)

ΤΑ ΓΛΥΚΑ ΣΟΥ ΤΑ ΦΙΛΙΑ

Στὴν πονεμένη πὸ τὸ πρωτάκουο

Τὰ γλυκά σου τὰ φίλια,
Κόρη ἀγαπημένη,
Ἄχ, τὰ νιώθω στὴν καρδιά,
Τῆ βασανισμένη,
Σὰν οὐράνια λῆς γητεία,
Σὰ δροσιά πὸν μένει
Μὲς τῆ μπόρη φυλλωσιά
Τῆς ψυχῆς κοιμένη.

Καὶ τὰ νιώθω μὲ χαρὰ
Νὰ δροσολογοῦνε
Κάποια λουλουδάκια ἀγνά
Στὴν καρδιά πὸν ἀνοῦνε,
Στῆς ψυχῆς τὴν κατχηνιά
Τὰ φίλιά σου φῶτα
Μοιάζουνε, πὸν λαχταρῶ
Ἰάμι σὰν καὶ πρῶτα.

Κ' ἡ ψυχὴ μου ἀνθοβολεῖ
Σὰν τὸ περιβόλι,
Κι ὁμορφιά γιὰ μιὰ ζωὴ,
Ἄνοιξη γὰν ὄλη,
Μέσα τῆς δειλιά, δειλιά
Γίνεται, καλή μου.
Μπρὸς σὲ σένα προσκυνᾶ,
Πλάστρα, κ' ἡ ψυχὴ μου.

Κ' ἡ καρδιά μου στοὺς ἀνθοῦς
Μοιάζει τάνθογυάλι,
Κ' ἡ ἀγάπη μὲ καμηλοῦς
Σὲ φίλι καὶ πάλι
Σμίγει. Τρέλα ὄνειρευτῆ,
Ξακουστό μεθήσι,
Ποῦ μπροστά σου κ' ἡ ζωὴ,
Κόρη, θὰ λυγίσει.

Μέσα μου μὲ τὴν Αὐγὴ,
Πολεμείται ἡ Δύση.
Ἔλα κ' ἕνα σου φίλι
Ἄλα θὰ τὰ σήσει.
Κ' ἡ ζωὴ μὰς θὰ τραβᾶ
Σὰν αὐγούλι αἰώνια.
Ἔλα, Κόρη, ὄλο χαρὰ
Μὲς στὰ καταχθόνια

Τῆς ψυχῆς μου, ζηλευτὸ
Στῆσε τ' ἅγιο φῶς σου,
Κι ὡσὰν θάμα ὄνειρευτὸ
Μέσα τῆς ἀπλώσου.
Λιῶξε καὶ τίς καταχνιές
Καὶ τὴ νέκρα ἀγάλι,
Κι ἀναμέ μου τίς φωτιές
Τῆς ἀγάπης πάλι.

Χτος.

ΑΝΤΡΕΑΣ ΔΟΪΖΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τοῦ Πέτρου Χάρη

I

Τὸ δοξάρι σου καημός,
τὸ βιολί σου θλίψη.
Τὴν καρδιά μου ἕνας λυγμός
τὴν τραβᾶει στὰ ὕψη.
Ἄνθοκλώνι μυγδαλιᾶς
τ' ἀπαλό σου χέρι.
Στὴ γαλήνη τῆς βραδιάς
σὰ νὰ λές: «Καρτέρει».
Τὸ δοξάρι σου φτερό
κ' ἡ ψυχὴ μου ἀπάνω
ταξιδεύει: Σπαρταρῶ
στὸνεῖρο τὸ πλάνο!

II

Κι' ὄλο ξαναφέρνω
τὰ παλιά στὸ νοῦ.
Στῆς νυχτιάς τὰ μάγια
φῶς Αὐγερινοῦ.
Ἡ μορφὴ σου ἐντὸς μου
ζουγραφιά σθητή.
Μυστικά μου λένε
κ' οἱ καημοὶ στ' αὐτί.
Στῆς αὐγῆς τὴ λάμψη
σβήνεσαι καὶ πᾶς.
Στὰ λευκά σου χέρια
μιὰ ψυχὴ κρατᾶς.

III

Τὸ τραγοῦδι σου φέρνει
σπαραγμὸ στὴν ψυχὴ.
Θλιβερό, στὴν καρδιά μου
πῶς τὰκούω νάντηγεί!....

Περασμένα' κι ἀγάπες
καὶ καημοί. Πῶς ξανὰ
μὲ κυκλόνουν, μὲ πνίγουν.
Εἶναι οἱ πόθοι βουνά.

Τὸ τραγοῦδι κυλάει
στὴ νυχτιὰ σιγαλιά.
Σὰ ρυάκι πὸν σφίγγει
γκρέμια κάστρα, παλιά.

IV

Ἄγκυλισμένοι, στὸ βωμὸ θὰ φέρουμε θυσία
τὰ ρῶδα πὸν μᾶς στόλισαν τὴ νυφικὴ καστὰδα.
Τὴν εὐτυχία μὲ κερνᾶν τὰ μάτια σου τὰ θεῖα.
Στεφάνι ἀχειδόπλεχτο τοῦ μέτωπου ἢ λαμπράδα.
Οἱ στοχασμοί, στὸ σούρουπο, περνᾶν σὰ λιτανεῖα...
Κ' εἰσὺ, μπροστά τους, νὰ κρατᾶς τῆς Σκέψης τὴ λαμπάδα.

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ